

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 32. Quomodo illi Dominus manifestaverit causas; propter quas
ipsam dæmones odio habuerunt, ijsdemq[ue] postulantibus illam
exercuerit derelictionibus, ac desertionibus internis, alijsque modi & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

intrā pavimentum cubiculi; id quod faciebat tanta cum molestia ac dolore, miserabiliter conquerens, ut videretur vehementissimè torqueri & affligi. Et postquam expurgavisset, multoque mundius reddidisset cubiculum, quàm fuerit antehac, etiam ipse descendit per illud foramen vociferando: atq; tum fuit clausum pavimentum, sicut fuerat priùs, & sancti Angeli DEI manserunt mecum, uti antecedent-

ter. *Alijs ipsam aliàs demones exercebant, & affligentibus illi ingentes afflictiones, quorum etiam affectus sentiebat in doloribus, & corporis confectione, quæ illi remanebat: dolor insuper internus non erat alius, quàm si illū pateretur exterius, ut propter hos effectus interdum dubitaverit, an non ipsam demones torquerent corporaliter.*

☉*☉

CAPUT XXXII.

Quomodo illi Dominus manifestaverit causas, propter quas ipsam demones odio habuerunt, iisdemque postulantibus illam exercebat derelictionibus, ac desertionibus internis, aliisque modis, & quàm se bene gesserit in omnibus.

M

Agno est solatio ys, quos demon persequitur, scire causam, ob quam ipsos insectetur, quemadmodum erat solatium martyribus, scire, cur illos persequerentur tyramni. Hoc DEUS sua famula revelavit pro solatio.

§. I.

Postquam, inquit, fuisset vehementer, quatuor continuis septimanis, pressa magnis doloribus, quos toleraverat, ita ut mihi quandoque viderentur dissolvi ossa, & natura esse prorsus pessundata, apparuit mihi Dominus (videbatur enim Divina Majestas non posse ferre, ut me ita tractaret, neque mihi aperiret causam meorum dolorum) dixitque mihi: Anima, es afflicta, & vehementer molestaris, neque scis causam tuorum dolorum. Noveris igitur omnia provenire à diabolo, qui à me petit facultatem, te affligendi & ex-cruciandi. Ego autem illam ipsi concessi limitatam, ut ne minimum quid possit facere, absque meo permisso & voluntate, quamvis te usque adeò oderit, ut si ego id ipsi permitterem, te perderet, ac annihilaret. Ego respondi: Re verà, mi Domi-

ne, ignoro causam, ob quam mihi diabolus adeò malè sit affectus, quia nihil feci illi adversum, ut in tantam rabiem agatur; neque tibi ita servio, ut id merear, imò sum tepidissima & pigerrima, nec tibi servio tam serio, quàm convenit, & ego teneor, quin potius sum valde ingrata, nihilque tibi rependo pro tuis Divinis beneficijs. Dominus autem mihi respondit: Causa, cur tibi ita malè afficiatur diabolus, est, quia novit, quòd te magnopere amem, tibi que bene velim, & præstem magnas gratias, ut præ invidia agatur in rabiem. Præterea scit occasiones, quas mihi tu præbes, ut ego tibi exhibeam ejusmodi favores, & quomodo te pro illis disponas. Hoc est, quod illum torquet ac affligit, & in rabiem agit, ut te vellet in nihilum redigere. Nihilominus tibi verè dico, id non futurum in ejus potestate, quia ego sum tecum, & ero semper. Tum ego respondi: Adverto me, Domine, ita viribus destitutam, & omnes potentias, quarum est juvare animam, ita esse sopitas, ut neque ad te possim accedere, sicut desidero; videaturque Tua Majestas à me his diebus recessisse, & me deseruisse. Dominus mihi respondit: Noli idcirco sollicitari, quia tibi nunquam fui vicinior: modò namque dum pateris, habes

habes me intra te. Et quomodo tu posses pati, quod fuisti his diebus passa, pro mea gloria & majori bono ac fructu tuo, si ego à te abfuissem? Certum tibi fit, quòd me nunquam habueris tibi viciniorem, quàm modo. His dictis me Dominus animavit, & solatus est in meis afflictionibus.

§. II.

Postquam ergo diabolus vidisset, quòd non posset vincere suam inimicam, existimabat ipsam, propterea quòd usque adeò amaret DEUM, nullà rem magis posse turbari, atq; confici, quàm si illum sibi esse adverteret offensum, & exhibentem signa vehementis ire ac indignationis. Unde id petiuit à DEO fieri, & Divina Majestati volenti annuere huic petitioni demonis (ut intelligeret se decipi, quemadmodum est in omnibus justis) placuit ejus rei sumere occasionem ex quodam levi defectu, quem commiserat, ità ut ea indignatio ipsi esset loco pœne, & probationis atque experimenti.

Quadam nocte, ait, sum passa magnam ecstasim, in qua me ipsam in spiritu vidi in angulo palatij cujusdà præcipuæ Dominae, cui eram plurimum obligata: ubi etiam videbam Christum Dominum, præbentem indicia indignationis, qui mihi infixit aliquot ictus, ad eum modum, quo vendentes & ementes flagello, ejiciebat ex templo. Fui propterea afflictissima, quòd ignorarem causam, nec dubitarem, eum, qui me castigabat, esse ipsummet Christum, etsi illum non fuero ausa aspicere in facie. Angeli, qui me comitabantur, erant nonnihil remoti, condolentes mihi. Fui summè pudefacta. Redij ad me, & cogitans de eo, quod videram, petebam à DEO illuminari, ut cognoscerem ipsius veritates, neque deciperer. Dum sic essem constituta, dixit mihi Dominus: Vidistine, quid acciderit, & scisne cur? Duæ sunt causæ. Primò, quia diabolus dicebat, ut, si te serìò vellem probare, ipse ego te probarem aliquà indignatione, tunc enim fore, ut appareret, an sis fidelis. Secundò volui, ut hæc probatio perageretur in eo palatio in pœnam negligentia, quam cò-

misisti in orando, pro illa Domina, cui tantum debes. Fideliter tamen te gessisti in experimento. Et cum me videret adeò afflictam (quia talia etsi fiant in spiritu, affligunt nihilominus corpus) dixit mihi: Visne aliquod levamen? Ego respondi: Non, Domine, non volo levamina in ista vita. Sed hoc non obstante, mandavit Angelis, ut me recrearent, & ipsi me duxerunt ad quendam locum deliciosissimum, ubi aliquantum quievi.

§. III.

Dum alià vice mea anima experiretur se quodammodo derelinqui ac deferri vehementer & notabiliter à suo DEO ac Domino, semper nihilominus invocabat DEUM, petens ab illo, quod semper petit, & eodem modo, misericordiam ac lumen pro se, & pro suis proximis. Quia enim ipsam Dominus semper dignatur habere præsentem, agit cum illo, atque conversatur, quomodolibet à DEO habeatur, & in quocunque statu eam ponat, nec est unquam absque illo, neque ipsum deserit, & omnibus modis, illi bene est, quidquid Divina Majestas faciat ac statuatur. Dum ergo à DEO prædicta peteret, dixit ipsi Dominus serìò, & quodam sublimiore modo, ac austero, quasi tantum veniret ad redarguendam ipsius adeò pertinacem petitionem: Anima, quid est, quod modò petis? ut tantopere clames, sisque obfirmata in petendo? quid vis? dic, quomodo id audeas facere? vides, quòd me à te absentaverim, tibi que occultaverim, & quòd te quasi solam velim relinquere in cruce? nonne hoc sufficere, ut te contineas, ac taceas, meque relinquant? Tum se statim Dominus rursus subduxit. Audivit mea anima, quod illi à DEO ac Domino ipsius erat dictum, & nec ideò fuit contristata, sed, sicut prius, perseveravit in suis clamoribus, dixitque Domino suo: Verè, mi DEUS, & Bonum meum, etiam si plus facias, & plus dicas, magisque me asperneris, ac à te rejicias, semper me oportet clamare, & perseverare ad fores tuæ misericordiæ, ac pietatis, quamvis mihi nunquam

T

quam

quam respondeas: atque si unâ portâ me pelleres, intrarem aliâ. Hic enim mihi moriendum est, & vivendum, & semper manebo prostrata, ad pedes tuæ clementiæ. Dum hæc dicerem, fuit anima mea quodammodo fatigata vehementiâ affectûs, & passa est ecstasim, quasi dormitans, ac tum illam DEUS ipsius expergefecit allocutione quadam Divinâ & plenâ suavitatis, atque misericordiæ, dixitque illi: Quid facis, mea Anima? dormisne? Expergiscere Anima, in me namque manes, & ego te gesto in meis brachijs, nec omnino dubita, me tibi nunquam defuturum, meâsq; aures semper fore attentas ad tuas voces, & clamores: postula à me, Anima, quidquid volueris, tibi que placuerit, ac fuerit pro tuo solatio. Audiendo animâ hæc Divina verba, fuit valdè recreata, glorificans suum DEUM, propter tantas misericordias.

§. IV.

Hæ interne derelictiones ipsi frequenter contingebant, ut magis perficeretur in virtute. Quodam tempore, ait, me dæmon vehementer persequebatur, mihiq; minabatur, non ita tum futurum, sicut cætenus fuit, sed quod me esset extrahaturus ex lecto & raptaturus, ac pessumdaturus. Ego parùm curabam ipsius minas, sed sentiebam angustias, & derelictiones interiores DEI, ipsiusque Angelorum, ut mihi viderer pendere inter cælum & terram, & quasi sola fuissem relicta meis tantummodo viribus, quamvis per DEI misericordiam mea anima semper esset unita cum Divina Majestate, dependeretque ab ipsius præsentia.

Sed magis miratur, quod, dum in parte inferiore anima pateretur has derelictiones, simul afflueret ingenti solatio & gaudio in superiore parte spiritûs, quod erat quodammodo conjungere protectionem ac derelictionem. Postquam mihi, inquit ipsa, DEUS præstitisset extraordinarias gratias, obtulit mihi etiam ejusdem Majestas res molestissimas, & vehementer mei afflictivas, adeo ut quasi versarer inter saxa; ac miserabile meum corpus sentiret summos dolores &

cruciatu, quoddamq; martyrium & crucem, quæ in mea apprehensione erat summa: nihilominus tamen anima mea non carebat tantis ijs bonis, quæ dixi, neque illa mihi vel hilum crucis meæ auferebant: sed gloria, bona, & consolationes, cruces, afflictiones & martyrium unâ jungebantur, & pari passu procedebant, ita ut bilancæ semper consisteret in æquilibrio. Fuit mirabilis hic modus, quo DEUS mecum egit per aliquot dies, quem hæctenus taliter non fueram experta; quia præ vehementia dolorum, me sæpe relinquebat, quasi penitus pessumdatam, & proximam morti, ut natura & externæ potentie omni suâ destituerentur operatione, quoadusque, DEUS post plures horas, & sæpe dies, rursus aliquantum confortaret meas potentias, quemadmodum ejus Majestati placebat; deinde verò denuò redibat meæ extraordinarium martyrium. Ità exegi aliquot septimanas, & interdum me inveniebant insolito modo constitutam, ut de me DEUS disponebat: quia cum ingenti interno solatio meæ animæ ardebat magno amore, sentiens magnam suavitatem ac delectationem, unâ cum terribili cruce, quasi tamen illa crux non esset ex peracutis contexta spinis, sed recentissimis, suave-olentibus, ac fragrantibus rosis, & anima mea quiesceret in suavi ac florido lecto. Hoc rarò fiebat, neque ista solatia erant, sicuti ordinaria, quæ DEUS solet communicare, sed alia in intimo spiritûs recessu.

§. V.

Alius modus derelictionum erat, quando dabat licentiam diabolo, ut ipsam durantibus favoribus & gratijs, quas ei exhibebat, abriperet, ac illas impediret, quamvis deinde omnia converteret in majus ipsius bonum ac solatium. Aliquando, inquit, DEUS volens me non nihil recreare, ut possem progredi in meis afflictionibus, duxit me quodam die per meos Angelos ad cacumen cujusdâ alti montis, unde comparebant delitiosa, & jucundissima visu prata, arboreta, fluvij ac fontes. Et postquam fruita fuisset aliquamdiu hoc aspectu,

ctu, atque aliquantum respiravifsem, permifit Divina Majeftas, ut me demones arriperent ac præcipitarent ex illo monte, quin tamen confringerer, etfi caderem fupina. Perveniens autem ad pedem montis, qui definebat in crepidinem magni cujusdam fluminis, volvebar quafi per arenam, donec inciderem in flumen, & fic fui à profluente portata fatis procul, pertranfeundo arcum cujusdam magni pontis, qui erat in flumine. Post pontem vidi fluvium ingredientem in mare, & fui lata impetu profluentis aquæ ufque ad ipfum mare, unde me extraxerunt mei Angeli, duxeruntque ad quandam domum recreationis (erant enim multi horti in littore) ubi fui confortata, & gratias egi DEO pro beneficij, quibus me cumulabat. Deinde me Angeli duxerunt ad cælum, ubi fum fruita delicijs, ac folatijs, quibus aliàs: fenfi tamen ingentem dolorem in corpore, qui provenit ex cafu, quando fui præcipitata, ex monte. *Per hanc vifionem videtur illi DEUS voluiffe indicare, poft folatia fequi afflictiones: &, quando tribulationes vehementer torquentes, fiunt quafi quoddam mare, eripi ex illis animam à DEO, cum majori folatorum abundantia.*

Aliàs, dum multas paterer afflictiones, dixit mihi Dominus quodam die: Es afflicta, Soror, visne venire mecum? Refpondi ftatim: Ità, Domine. Venerunt Sancti Angeli ad me ducendam, & videbantur me non poffe elevare. Vidi autem ex lecto cælos apertos, & quidquid eft ibi; atque advertēbam, Dominum mihi veluti annuere, ut venirem. Optabam hoc valde, & non poteram. Incepi cogitare, quænam efferet hujus rei caufa, attribuens totum meis defectibus, jam his, jam illis, & meæ indignitati, petebamque à DEO omnium veniam. Dum ità efferem anxia, vidi me detineri à quatuor vel quinque diabolis. Statim autem ac ipfos viderunt sancti Angeli, aggregati sunt illos, ut eos inde expellerent, licet ipsis refifterint. Unus autem fe proripuit, mihi que appropinquavit, ac fuo capite & genibus talem impēgit icum in dorfo, ut fuerim vehementer contufa.

Accessit Angelus Custos, & dixit mihi: Marina, nè te affligas, ego enim te curabo. Poft unam deinde horam mihi comparuit iterum Christus Dominus, vidique in eo, non folùm, quòd efferet Homo, fed etiam DEUS, totusque circumdaretur à Divinitate; dixitque mihi: Quod accidit, non provenit ex caufa, quam tu putas; fed ego id permifi pro te probanda, & quia mihi placebat tua diligentia, quam adhibebas, examinando caufam tui impedimenti: Noli affligi.

Denique aliquando sub pretextu commiferationis oftendit Diabolus, quantopere cuperet videre iftam fuam inimicam, redactã in nihilum. Dixit ipfi quodam die Divina Majeftas: Anima, quid faciam, ut te fublevem in tuis moleftijs & afflictionibus? Refpondit diabolus, qui adftabat: Domine, in quo potes fublevare iftam animam, eft, ut illam liberes ab afflictionibus, quia jam diu patitur. Ut ut fit, tu ipfam tamen assumes ad te, melius ergo eft, ut id fiat ftatim. Dominus autem illi refpondit, præferens magnam indignationem: Oproditor, quis te constituis confiliarium Omnipotentis? Pluris ego facio unam homini, quã hac anima patitur, atque ut exequutioni mandentur omnia, qua ftatui cum illa facere, quã iftos favores accelemtos, de quibus loqueris. Ufq; adeò invidēbat diabolus ifti famule DEI multa merita, qua fibi accumulabat fuã patientiã ac refignatione, & affligēbatur, eò quòd non poffet contra illam prevalere.

Sic imponimus finem primo libro, qui complectitur tria cõtenta in via extraordinaria, quã fuit ducta à DEO, combinata ex admirandis favoribus, & gratijs, nec non tremendis cruciatibus ac tormentis, unãq; præclariffimis virtutibus, quandoquidem in ea reluctet profunda animi demiffio, cum cognitione propriæ vilittatis, obedientia punctualiffima, quam exhibebat DEO, & ipfius Angelis, atque Confeffarijs; ardens zelus, ut bene efferet animabus; continua oratio & familiaritas cum DEO, à cujus præfentia nunquam recedebat; infignis patientia in proprijs neceffitatibus, infirmitatibus, tormentis ac martyrijs, qua de manu DEI per Angelos ac

diabo-

T 2

diabulos, quorum operâ utebatur, sibi obvencientia patiebatur, preter magnas corporis vexationes, flagellationes rigidas, & frequentia cilicia asperissima, jejunia continua, ac alias afflictationes, quas, dum illi suppetere vides, voluntariè usurpabat, confere-
do de ijs cum Arbitrio Conscientia, & exe-

quando, quantum illi permittebant, quifaccommodabant ardenti ipsius fervori, quavis non absque prudentia Christiana. Atque hec omnia declarabuntur, & magis patefient per ea, qua sigillatim referentur in sequentibus libris.

☉†☉

A. M. D. G.

LIBER